

DANUBIUS**UNIVERSITAS**

IN MEMORIAM BENONE PUȘCĂ

S-a înveșnicit de curând Fondatorul Universității “Danubius”. Omul care a edificat din nimic o instituție de prestigiu între celelalte instituții academice românești și internaționale. Cu un efort uriaș a reușit să construiască din temelii un edificiu alcătuit din patru corpuri ultramoderne ce străjuiesc intrarea în municipiul Galați și-i conferă acestuia o eleganță prestigioasă. Până mai ieri, la confluența Dunării cu Siretul era doar un teren viran, populat de câini comunitari și turme de capre. Apariția Universității în acest spațiu arid a atras după sine edificarea unor complexuri comerciale și a unui stabiliment de sănătate publică, vecinătatea cu clădirile zvelte și elegante fiind un element de atractivitate economică. Primăria, la rândul ei, s-a simțit dator să schimbe fața intrării în oraș printr-un bulevard cu multă verdeață și cu mobilier stradal adecvat, motiv de invidie pentru vecinii brăileni. Nu știu dacă toate acestea au fost visate de cel care a decis să amplaseze4 Universitatea în acest areal generos, dar ideea inițială a amplasamentului s-a dovedit benefică și aducătoare de dezvoltare urbană total nesperată. Zona nu și-a epuizat încă oportunitățile, astfel că sunt de așteptat alte investiții care să-i confere o funcționalitate și mai pronunțată decât cea atinsă până în prezent.

Cei care i-au stat în preajmă s-au obișnuit să-l întâlnească pe coridoarele Universității sau în biroul din corpul administrativ, unde avea ușa deschisă pentru oricine dorea să-l vadă și să-i propună câte ceva. Cu cei apropiați îi plăcea să stea la taifas, să povestească tot felul de întâmplări la care a fost martor sau în care a fost chiar protagonist. Darul povestirii, cu note de lirism și umor, în cantități bine cumpănite l-au determinat ca, în ultimii ani, să-i ascute condeiul și să aștearnă pe hârtie un adevărat Bildungsroman, de proporții epeice, nu doar prin întindere (7 volume), ci și prin viziunea inițiativă a personajului central din acestea, păstrând numele original al autorului tocmai pentru a elimina orice urmă de echivoc al atribuirii. Viața-i tumultuoasă n-a fost lipsită de încercări dramatice, precum moartea violentă a tatălui, exmatricularea din liceu, șantierul coercitiv de la Bicaz, evenimentele ciudate din decembrie 1989, când viața i-a fost pusă în pericol la modul imprevizibil. Ceea ce a urmat după toate acestea, relatate cu lux de amănunte în cărțile pe care s-a simțit dator să le scrie, a urmat cursul imprevizibil al edificării unei Universități private, în vremuri deloc favorabile pentru un astfel de demers. Actuala Universitate întruhidează întocmai visul Fondatorului providențial care a gândit fiecare detaliu al clădirilor ultramoderne, cu facilități numeroase și cu confort maxim pentru studenți, profesori și personal nedidactic. Ceea ce s-a realizat ca întemeiere în cei 30 de ani de existență a fost vegheat îndeaproape de acesta, care s-a bucurat de reușite și s-a întristat de neajunsuri. Tristețea urmașilor vine din faptul că lipsa acestuia e motiv de neliniște, doar gândul că suferința din urmă i-a fost curmată de prematura stingere le alină tulburarea ființială.

Personalitatea luminoasă a defunctului va stârni în amintirea celor care îi continuă misiunea, de a face să dăinuiească magistrala construcție universitară pentru care a cheltuit o energie uluitoare. Dincolo de strădania omului, pe durata celor trei decenii de existență a instituției, e de remarcat atașamentul acestuia pentru personalul didactic și auxiliar, pentru studenții și absolvenții pe care-i gratula cu o dragoste

părintească. Suferea pentru necazurile fiecăruia și nu pregeta nici un efort ca să-i ajute să depășească pragurile esențiale. Viața l-a obligat și l-a învățat să reacționeze astfel, model fiindu-i părinții, frații și surorile. Pe măsură ce aceștia s-au înveșnicit le-a păstrat o vie amintire și i-a pomenit în relatări orale și scrise. Cărțile sale sunt pline de lirismul amintirilor, deși aparent părea că-și domină emoțiile. Mama l-ar fi vrut preot sau învățător în satul natal din Vrancea, pentru că aceștia erau pentru femeia credincioasă modelele emblematiche. N-a purtat reverendă, ci robă de magistrat, de rector și academician. De misiunea didactică nu a scăpat, căci a format funcționari publici, a predat studenților cursuri de drept constituțional și mai presus de acestea, a edificat din temelie o universitate, căreia i-a conferit rezistență și strălucire. Ultimii ani ai vieții s-au identificat cu devenirea universității, cei din urmă i-au adus tulburare, dar nu și-a pierdut optimismul niciodată. Cei care i-am fost alături, pe perioade mai scurte sau mai lungi, ne-am obișnuit cu prezența-i tonică pe coridoare sau prin birouri. I se lumina fața de câte ori își găsea subalternii la datorie, îi încuraja să progreseze și să-și împlinească o carieră. Toate acestea îl fac greu de uitat, fiecare clădire și colț al acesteia amintind de eforturile Fondatorului exemplar.

În repetate rânduri, i-am propus Fondatorului să accepte ca Biblioteca Universității “Danubius” să-i poarte numele. I-am explicat că acesta e modelul american, pe care, la plecarea din mandat, aceștia îl urmează, fondând o bibliotecă ce le poartă numele. E un mod elegant, cu tentă intelectuală semnificativă ce face trimitere la biblioteca din Alexandria, inclusiv la cea a Congresului american. Argumentele noastre vizau faptul că fondul prim al acestuia l-a constituit donația acestuia, renunțarea la un număr semnificativ de titluri de specialitate, inclusiv carte veche de secol al XIX-lea. Ulterior i s-au alocat fonduri semnificative în fiecare an, astfel că acesta a început să fie frecventată și de studenții noștri și de cei proveniți de la alte universități. A declinat propunerea, pe motiv că nu va accepta cât timp e în viață. Acum, după înveșnicire, repetăm propunerea pentru cei îndrituiți, inclusiv aceea ca bustul instalat la intrarea în corpul principal al Universității să fie instalat într-un loc vizibil din bibliotecă, mult mai potrivit pentru memoria unui Om al Cărții. Sintagma din urmă face trimitere expresă la “popor al cărții”, cu conotații biblice evidente. Sintagma i se potrivește Fondatorului nu doar pentru că a trăit înconjurat de cărți, ci și pentru că a scris și publicat zeci de cărți, unele cu profil juridico-administrativ, altele în genul memorialistic. Puse una peste alta, cărțile scrise și publicate alcătuiesc o veritabilă coloană de spiritualitate, mai înaltă decât cea a autorului lor. E motivul pentru care l-am numit și-l prețuim ca “Om al Cărții”.

Moștenirea acestuia e un dat și o datorie pentru care cei rămași pe baricadele Universității sunt datori să ducă mai departe flacăra entuziasmului cu care s-a zidit și s-a edificat o efigie onorantă pentru comunitatea gălățeană. Nu e deloc puțin lucru să ai într-un oraș care se restrânge ca populație două universități care atrag studenți din toate zonele țării și de peste hotare. Se compensează astfel depopularea urbei prin aportul de tineri studioși, pentru care cele două universități sunt spații ideale și personalități didactice care le schimbă destinele. Pentru aceștia Danubius, cel edificat de Benone Pușcă, e mai mult decât o casă primitoare, e de fapt un templu al științei și al frumuseții intelectuale.